

Union Street

Pat Barker

Traducció d'Albert Torrecasana

Tots els personatges d'aquest llibre han estat inventats per l'autora. No n'hi ha cap que sigui idèntic a cap persona viva o morta. Així mateix, els episodis descrits tampoc no coincideixen amb cap fet real.

I

Kelly Brown

On s'havia trencat el vidre de la finestra hi havia un quadrat de cartró. Un cantó s'havia desenganxat durant la nit i n'esgarrapava el marc quan el vent bufava.

Molesta pel soroll, la Kelly Brown es va girar i va estampar el braç a la cara de la seva germana.

La noia més gran es va regirar adormida, va rondinar lleument a través dels llavis ressecs i, de sobte, es va despertar.

—Podries vigilar una mica, no? De poc no em buides un ull.

La Kelly va obrir els ulls a contracor. Es va quedar un moment estirada, mirant d'identificar el so que l'havia importunada.

—Ah, és això —va dir per fi—. El cartró dels pebrots. S'ha desenganxat.

—No estaria així si t'haguessis fixat en el que feies.

—Esclar, és culpa meva. Perquè tu no saps quan va passar, oi?

La Linda s'havia tapat la cara amb els llençols. La Kelly es va esperar un moment i, tot seguit, i li va etzibar un bon cop a la ronyonada.

—Potser que et llevis, no? —A fora, les botes d'un home s'arrossegaven per la llamborda: el primer torn de la jornada—. Faràs salat.

—I per què t'importa, a tu?

—Et fotran fora.

—Ni pensar-hi, llesta. Avui faig festa, no?

—Jo no ho sé. Sí?

No hi va haver cap resposta. La Kelly estava arraulida sota el llençol per defensar-se contra el fred. Com era habitual, la Linda s'havia apoderat de bona part de les mantes i de l'edredó.

—Fas festa o no fas festa?

—Que em mori ara i aquí si menteixo.

—Quina llet que tens.

—Però no em faria res anar-hi.

—Sí, ja ho veig.

—Ets tu qui no té enlloc on anar.

—A l'escola.

—L'escola!

—No em va semblar que ploressis quan la vas haver de deixar.

La Kelly va renunciar a l'intent d'escalfar-se. Es va asseure al caire del llit i es va fregar els braços amb els palmells bruts. Aleshores es va acostar rabent a la calaixera.

Quan va obrir l'últim calaix, l'únic que la Linda li deixava, la va assaltar aquella olor tan característica.

—Que ets porca! —Oblidat el fred, es va abalançar cap al llit i va començar a estirar els abrigalls a sa germana—. No pots cremar les compreses?

—Amb aquell assegut al davant? Com vols que ho faci?

Les dues noies van mirar cap a la paret que separava el dormitori del de la seva mare. Per un instant, la ràbia de la Kelly es va esvaïr.

—Ahir a la nit no hi era —va afegir.

—Però no hi havia el foc encès.

—Doncs l'hauries pogut encendre tu.

—Ah, sí? A mitjanit? I què et penses que hauria dit? —La Linda va assenyalar cap a la paret mitgera amb un moviment bruscat del cap.

—Doncs com a mínim les hauries pogut embolicar i llençar-les a les escombraries. Només l'escòria es comporta com tu.

—I tu què saps?

—L'únic que sé és que me'n cuidaré prou, de no ser així.

—Doncs ho seràs, reina. És la mare natura.

—No em referia a això.

O potser sí. Es va fixar en els pèls de les axelles de la Linda, en els pits que li trontollaven i se li balancejaven quan corria, i no, no volia ser d'aquella manera. I, per descomptat, tampoc no volia que cada mes li sortís aquella sang marronosa i pudent de la xona.

—La pròxima que trobi te la penso refregar per la cara.

—Tu i quants més?

—No em caldrà ningú més.

—Tu sola? Però si ets un tap de bassa!

—Vols veure com això no és cap problema?

—Voleu fer el favor de callar? N'hi ha que encara volem dormir!

—No m'estranya. No han parat en tota la nit.

—Linda!

—Fixa't que em culpa a mi. De mica en mica t'estàs convertint en una malparida de primera categoria, reina.

—M'has sentit, Linda?

—Tu vigila, res més.

—Linda!

—Ja li explicaré quatre coses, a en Kevin —va dir la Kelly—. Si sabés com ets de veritat, no li vindria tan de gust fotre't mà.

—Voleu veure com entro?

L'amenaça va fer callar les dues noies. Amb un últim esguard d'odi, la Kelly va recollir la roba i va baixar a vestir-se. Al replà es va aturar per donar una ullada al dormitori de la seva mare. Hi havia un home morè i barbut que es cordava la cremallera dels pantalons. Quan la va veure, l'home va fer una ganyota com si volgués somriure. No era en Wilf. Era un altre paio que no havia vist mai.

Va baixar les escales a corre-cuita i va recordar pels pèls que havia de saltar per sobre el forat que havia deixat l'enfonsament dels taulons del passadís.

Un cop vestida, es va concentrar en el foc. Com que no hi havia estelles, ho hauria de provar només amb paper: una empresa llarga i no sempre fructífera. Remugant, va estirar els braços per agafar un dels jerséis de la mare de l'estenedor. Hi havia altres jerséis seus i de la Linda, però tenia predilecció pels de la mare: abrigaven més i li agradava l'olor que feien.

Va agafar el primer paper de diari. La cara d'un jove soldat mort a Belfast va desaparèixer sota els dits que rebregaven el paper. Llavors va entrar la mare, descalça, portant només una faldilla i uns sostenidors. El fred li havia envermellit els galindons dels costats dels peus.

Encara estava empipada. O a la defensiva. La Kelly ho va deduir pels seus moviments.

—Veig que m'has fotut un altre jersei. No entenc per què no et pots posar els teus. Qualsevol diria que no tens res per posar-te.

Va furgar per l'estenedor i va fer una estrebada al seu vell jersei de la feina, blanquejat a les aixelles pel desodorant i la suor. Després d'un moment de reflexió, el va descartar en favor d'una brusa blava, precisament el que en circumstàncies normals mai no s'hauria posat per anar a treballar. Ho feia per ell, pel que hi havia a dalt.

La Kelly va ensumar amb avidesa el jersei que s'havia posat, en el qual es barrejaven totes les olors del cos de la mare. Tot i això, la mirada que tot seguit li va dedicar no podia ser més hostil.

—Caram! Has començat a encendre el foc, eh? Bona minyona.

—Ja l'hauria encès si hagués tingut el material adequat.

—Sí, em vaig oblidar de les estelles.

Asseguda a la punta de la butaca, es va començar a enfundar les mitges. La Kelly l'observava. Mentrestant, carregolava un paper de diari rere l'altre, acarnissant-s'hi cada vegada més a mesura que augmentava el silenci.

Fins que va dir:

—Au, va! No ens tinguis més en suspens! Qui és?

—Qui és, qui?

La Kelly va respirar fondo.

—Ell. El de dalt. El guenyo amb la cara peluda.

—Es diu Arthur. I no és guenyo.

—Doncs fa un moment ho era, quan m'ha mirat.

—Ah, esclar. És que tu faries que qualsevol es tornés guenyo.

—Això vol dir que en Wilf ja no hi pinta res, aquí?

—Si ho vols dir d'aquesta manera...

—És el que acabo de dir.

—Qualsevol diria que n'estaves molt. Però si no el podies veure. Tothom menys ell.

—T'acabes acostumant a tot.

—Kelly... —A la senyora Brown li va tremolar la veu. No sabia què provar primer: la persuasió o les amenaces; totes dues havien fracassat tantes vegades—. Kelly, espero que et portis bé amb... amb l'oncle Arthur. Vull dir que espero...

—Què vols dir, que m'hi porti bé?

—Ja saps a què em refereixo. —Se li va endurir la veu—. Vull dir «bé».

—I per què no m'hi hauria de portar bé?

—Digue-m'ho tu. Tampoc entenc per què no et podies portar bé amb en Wilf. Ell es portava bé amb tu.

—No calia que ho fes.

—Kelly.

Es va sentir un crit al passadís. L'Arthur, que encara no s'havia familiaritzat amb la geografia de la casa, havia caigut dins el forat del terra.

Va entrar amb un somriure nerviós a la cara, amb ganes de semblar espontani.

—Miraré d'arreglar-te això, maca.

—Arthur, aquesta és la petita, la Kelly.

Va aconseguir somriure.

—Hola, floreta.

—No sé com t'hauria de dir. Oncle Arthur?

La Kelly cargolava un paper de diari fins a convertir-lo en un cordó allargat. El va cargolar una mica més i va fer un nus amb els extrems en forma de llaç. No va somriure fins que no va quedar satisfeta amb el resultat.

—Hola, oncle Arthur —va dir.

—En fi —va fer la senyora Brown, amb la veu més aguda—, vaig a veure què hi ha per esmorzar.

—Ja t'ho dic jo —va contestar la Kelly—: res.

La senyora Brown es va humitejar els llavis. A continuació, amb una veu refinada, va dir:

—Alguna cosa hi deu haver. Sempre que la nostra Linda no s'ho hagi menjat tot, esclar.

—La teva Linda no s'ha menjat res. Encara és al llit.

—Al llit? Què li passa?

—Té festa. Segons ella, si més no.

—Festa? I una merda! –El sobresalt va fer tornar la senyora Brown al seu llenguatge habitual–. Linda! –Li va sortir una veu estrident. Va pujar corrents. Encara se la sentia quan va irrompre a l’habitació. Uns xiscles dignes d’esmicolar vidres. Si n’hagués quedat cap de sencer.

—Això farà que es llevi! –va comentar l’Arthur, rient entre dents.

Quan reia semblava agradable. La Kelly es va girar cap al foc, defensant-se de la temptació que li pogués agradar.

—Molt bona feina –va dir ell–. No és gens fàcil sense estelles, oi?

—Em sembla que ja agafarà.

Al cap d’uns minuts, la senyora Brown va reaparèixer al pas de la porta.

—Em sap greu, Arthur. –Un cop a baix, havia tornat a adoptar aquell to de veu estrafet–. Però si no els estigués prou a sobre, es passarien el matí al llit.

Sabia parlar!

—Ara baixarà. Així les podràs conèixer totes dues. –Era com si li proposés un tracte. L’Arthur no semblava gaire convençut–. Mentre ens esperem, la Kelly podria anar a comprar una mica de cansalada. Eh que hi podries anar, reina?

—M’estic encarregant del foc, jo –va respondre la Kelly, en un to que no oferia la més mínima esperança d’un acord.

—Per a mi no cal que portis res.

—Ui, no és cap molèstia. No entenc que ens quedi tan poca cosa. –Ja el tornava a amanyagar, aparentant el que no era. Però, per què? Si no era ningú–. La qüestió és que no te’n pots anar sense res a l’estómac. Has de continuar en plena forma. –La veu li delatava una broma secreta, entre persones adultes. Quan va sentir-la, la Kelly es va enfurismar.

—Tampoc et pensis que et deixarà menjar gaire –va dir–. Amb tot el que devem...

—Així m'agrada, Kelly, remena bé la merda –li va engegat la mare.

—Jo no remeno la merda. Només dic que ja ens han fiat prou.

—Pago jo, no?

—Ah, no ho sé. Pagues tu?

La cara de la senyora Brown s'havia crispat de ràbia i de vergonya. L'Arthur buscava diners regirant-se les butxaques.

—Prou, Arthur –va dir ella de seguida–. Pago jo.

Es va obrir la porta i va entrar la Linda.

—No trobo el meu jersei –va dir. Anava amb roba interior: només portava calcetes i sostenidors.

—Deu ser on te'l vas treure.

La Linda va arronsar les espatlles. Tant li feia. Es va girar cap a l'home.

—Hola!

—La meva gran, la Linda.

L'Arthur, incapaç de desclavar els ulls dels mugrons de la Linda, va quedar bocabadat un parell de vegades.

—Em sembla que prova de dir «hola» –va dir la Kelly.

—Gràcies, Kelly. Ja t'avisarem quan ens calgui una intèrpret. –La senyora Brown gesticulava a la Linda perquè es vestís, però la Linda en va fer cas omís.

—Puc prendre una tassa de te? –va preguntar.

La mà de l'Arthur acariciava la càlida corba de la tetera.

—En queda un cul –va dir–, però no sé si és prou calent.

—És igual. En puc fer més. –Es va ficar una mà dins una copa dels sostenidors i es va col·locar bé un pit. Després, sense pressa, va repetir l'acció amb l'altre–. En vols una tassa? –va preguntar.